

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/289/2014
Identifikačné číslo spisu:	1109204301
Dátum vydania rozhodnutia:	21.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1109204301.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Hlavné Mesto Slovenskej republiky Bratislava, Primaciálne námestie č. 1, Bratislava, IČO: 00 603 481, proti odporcom 1/ Z. O., bývajúcemu v C., resp. v C., zastúpenému JUDr. Ivicom Urbanovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta č. 23, 2/ T. O., bývajúcej v C., o vypratanie ubytovacej bunky, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14 C 44/2009, o dovolaní odporcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. januára 2014 sp. zn. 5 Co 69/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie odporcu 1/ o d m i e t a.

Konanie o dovolaní odporkyne 2/ z a s t a v u j e.

Navrhovateľovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 30. novembra 2011 č.k. 17 C 44/2009-174 uložil odporcom 1/ a 2/ povinnosť do 15 dní spoločne a nerozdielne vypratať a protokolárne navrhovateľovi odovzdať ubytovacu bunku č. XXX nachádzajúcu sa na 2. poschodí bytovne pri D. č. X v C., ktorá je zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX ako stavba súpisné č. XXXX nachádzajúca sa na parcele č. XXXX/X (ďalej len „ubytovacia bunka“). Rozhodol tiež, že odporcovia nemajú nárok na bytovú náhradu. Napokon im uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 99,50 €. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že právny predchodca navrhovateľa (S., š.p. C.) uzatvoril 19. júla 1989 s odporcom 1/ zmluvu o poskytnutí ubytovacej služby v spoločnej ubytovni S., na základe ktorej sa zaviazal poskytnúť odporcovi 1/ prechodné ubytovanie v ubytovacej bunke na dobu piatich rokov. Odporca 1/ sa zaviazal uvoľniť ubytovacu bunku po uplynutí tejto lehoty alebo po získaní definitívneho ubytovania alebo pri rozvzatí pracovného pomeru s právnym predchodcom navrhovateľa. Ubytovacu bunku užívala spolu s odporcom 1/ jeho manželka (odporkyňa 2/). Pri posudzovaní charakteru ubytovacieho priestoru, v ktorom sa nachádza ubytovacia bunka, vychádzal súd z kolaudačného rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia Bratislava I č. OÚŽP 3505/92-1953/93/H/101/Mich z 12. augusta 1993. Dospel k záveru, že ide o ubytovňu, a nie o bytový dom s

bytmi, preto na právny vzťah účastníkov konania nemožno aplikovať ustanovenie týkajúce sa bytov a nájmu bytov. Odporcovia v konaní nepreukázali, že ubytovacia bunka má znaky bytu a právny vzťah, na základe ktorej ju užívajú, má znaky právneho vzťahu nájmu bytu. Nepreukázali ani to, že by im navrhovateľ vystavoval a doručoval vyúčtovanie nájomného a preddavkov za služby spojené s užívaním bytu spôsobom, ktorý je upravený v zákone č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Naostatok ničím nepreukázali ich tvrdenie, že im navrhovateľ prisľúbil odpredaj ubytovacej bunky. Z výpovedí oboch odporcov vyplynulo, že pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí ubytovacej služby si boli vedomí, že ide o ubytovňu a ich ubytovanie v ubytovacej bunke má iba dočasný charakter. O tejto skutočnosti museli mať náležitú vedomosť aj preto, lebo im v sídle ubytovne nebolo umožnené nahlásiť trvalý pobyt. Súd prvého stupňa na tomto základe uzavrel, že odporcovia 1/ a 2/, ktorí ubytováciu bunku užívali oprávnene na základe zmluvy o ubytovaní len do 19. júla 1994, nemajú od uvedeného dňa žiadny titul oprávňujúci ich bývať v ubytovacej bunke. Vzhľadom na to opodstatnenému návrhu na vypratanie ubytovacej bunky vyhovel.

Na odvolanie odporcov Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 21. januára 2014 sp. zn. 5 Co 69/2012 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.); navrhovateľovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa ohľadom charakteru a doby trvania ubytovania odporcov v ubytovacej bunke. Poukázal na to, že účelom zmluvy o poskytnutí ubytovacej služby bolo len dočasné riešenie ubytovania odporcu 1/ ako zamestnanca právneho predchodcu navrhovateľa. Súd prvého stupňa na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správneho záveru, že predmetom vypratania je ubytovacia bunka v ubytovni, teda nie byt v bytovom dome (ako tvrdili odporcovia). Táto skutočnosť vylučuje aplikáciu zákonných ustanovení týkajúcich sa obytných domov, bytov a nájmu bytov. Vzhľadom na to, že navrhovateľ s odporcami novú zmluvu o ubytovaní neuzatvoril, užívaním ubytovacej bunky bez právneho titulu odporcovia neoprávnene zasahujú do vlastníckeho práva navrhovateľa. Navrhovateľ sa preto dôvodne domáha vypratania ubytovacej bunky. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali odporcovia 1/ a 2/ dovolanie s odôvodnením, že im postupom súdov bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v danej veci vykonal dokazovanie medziiným listinnými dôkazmi - zmluvou o poskytnutí ubytovacej služby z 19. júla 1989, evidenčným listom z 19. júla 1989, zmluvou o preveze privatizovaného majetku na navrhovateľa z 31. júla 1995, rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia Bratislava I z 12. augusta 1993. Z obsahu zápisníc, ktoré boli spísané na pojednávaniach pred súdom prvého stupňa 3. októbra 2011 a 9. novembra 2011 ale nevyplyva, že by súd vykonal dokazovanie týmito listinami. Súd prvého stupňa teda nerešpektoval zásadu priamosti občianskeho súdneho konania a tým im znemožnil realizovať ich procesné oprávnenia. Uvedenú procesnú vadu neodstránil ani odvolací súd, ktorý rozhodol bez nariadenia pojednávania. Rozhodnutie odvolacieho súdu nedáva odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery prvostupňového súdu, a to pokiaľ ide o právne posúdenia charakteru stavby a priestoru užívaného odporcami, ďalej právneho vzťahu medzi odporcami a právnym predchodcom navrhovateľa a napokon existenciu záväzkovo právneho vzťahu medzi navrhovateľom a odporcami. Tým došlo k porušeniu práva odporcov na spravodlivý súdny proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Procesne nesprávnym postupom súdov bola odporcom odňatá možnosť konať pred súdom. Žiadali preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a ním potvrdené rozhodnutie prvostupňového súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť. Námietku dovolateľov o nevykonaní dokazovania listinami v súlade so zákonom považoval za neopodstatnenú a nepodloženú obsahom spisu. Odporcovia mali možnosť vyjadriť sa ku všetkým návrhom dôkazov a ku všetkým vykonaným dôkazom, či už písomne alebo priamo na pojednávaní. Za spôsobilý dovolací dôvod nemožno považovať ich nesúhlas s vyhodnotením dôkazov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015, lebo dovolanie bolo podané pred týmto dňom)] po zistení, že dovolanie podali včas odporcovia 1/ a 2/ (§ 240 ods. 1 O.s.p.), pričom odporca 1/ je zastúpený v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie odporcu 1/ smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (viď ďalej 1.) a či na základe dovolania odporkyne 2/ možno uskutočniť dovolací prieskum (viď ďalej 2.).

1. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolanie odporcu 1/ nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť dovolania odporcu 1/ preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998).

Osobitne treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní odporcu 1/ namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania odporcu 1/ preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu odvolacieho súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či odporcovi 1/ bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a

týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

1.1. Podľa názoru odporcu 1/ mu možnosť pred súdom konať bola odňatá tým, že súdy rozhodli bez úplného zistenia rozhodujúcich skutkových okolností, ktoré boli v danom prípade významné z hľadiska posúdenia charakteru stavby a priestoru užívaného odporcami. Súdy si tiež dostatočne neujasnili právnu povahu vzťahu medzi odporcami a právnym predchodcom navrhovateľa.

Z hľadiska obsahového odporcu 1/ v tomto smere namieta predovšetkým to, že súdy rozhodli bez úplného zistenia skutkového stavu (k námietke, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci vid' ďalej).

Neúplnosť skutkových zistení alebo nesprávnosť skutkových záverov nie sú v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

Ani postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

K dovolacej námietke odporcu 1/ treba tiež uviesť, že rovnako ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (vid' viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

1.2. Odporca 1/ v dovolaní vyjadril tiež svoju nespokojnosť s tým, ako bolo vykonané dokazovanie listinnými dôkazmi na pojednávaniach, ktoré sa uskutočnili na súde prvého stupňa 3. októbra 2011 a 9. novembra 2011.

Občiansky súdny poriadok predpisuje, ako sa má vykonať dokazovanie listinným dôkazom. V zmysle § 129 O.s.p. sa dôkaz listinou vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah. O tom, ako v tej - ktorej veci na súdoch nižších stupňov prebiehalo súdne konanie (vrátane dokazovania), môže dovolací súd usudzovať len z obsahu spisu, osobitne zo zápisníc o súdnych pojednávaniach (vid' § 40 ods. 1 O.s.p. a § 122 ods. 1 O.s.p.). Zo zápisne z pojednávania z 3. októbra 2011 vyplýva, že na tomto pojednávaní nebolo vykonané dokazovanie listinnými dôkazmi (č.l. 157 spisu). Na pojednávaní, ktoré sa konalo 9. novembra 2011, ale súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi v súlade s ustanovením § 129 O.s.p., a to prečítaním jednotlivých listín v prítomnosti účastníkov konania, ktorí mali možnosť vyjadriť sa k oboznamovaným dôkazom.

Predmetná námietka odporcu 1/ je preto neopodstatnená; postup súdu, ktorý zodpovedá zákonu, nezakladá procesnú vadu uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že ak by aj súd (prípadne) nevykonal dokazovanie listinou tak, ako to predpokladá § 129 O.s.p., neodňal by tým účastníkom možnosť konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. - dopustil by sa procesne nesprávneho postupu majúceho znaky tzv. inej vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá ale prípustnosť dovolania nezakladá.

1.3. Dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a z

toho vyvodzuje, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd k tomu uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje len „inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 111/1998). Správnosť a aktuálnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

Vzhľadom na nejednotnosť rozhodovania senátov najvyššieho súdu vyplývajúcu z odlišného nazerania na to, či nepreskúmateľnosť zakladá prípustnosť dovolania, bolo na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu dňa 3. decembra 2015 prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V danom prípade obsah spisu v ničom neodôvodňuje uplatnenie druhej vety predmetného stanoviska, ktorá predstavuje krajinú výnimku z prvej vety stanoviska a týka sa výlučne len takých ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad môže ísť v praxi vtedy, keď dôsledky nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia majú najvyšší stupeň intenzity, napríklad preto, že rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo že sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne že došlo k procesnej vade tak zásadnej, že mala za následok (až) „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Samo neúplné odôvodnenie ale vadou takej intenzity nie je.

Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v primeranom rozsahu uvádza skutkový stav, ktorý súd považoval za rozhodujúci, stanoviská oboch procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Dovolací súd pripomína, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa.

Za vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

1.4. Z hľadiska obsahového odporca 1/ namieta tiež to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (viď napríklad zmienku o tom, že súdy si dostatočne neujasnili, z akého právneho vzťahu vyvodzuje navrhovateľ ním uplatňovaný nárok).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho

súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že odporca 1/ uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok vecnému posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

1.5. So zreteľom na to, že prípustnosť dovolania odporcu 1/ nevyplýva z § 238 O.s.p., v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia ním namietanej procesnej vady (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a nevyšli najavo ani ďalšie procesné vady vymenované v § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol jeho dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

1.6. V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi 1/, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešnému navrhovateľovi nepriznal dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie (§ 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.).

2. Pokiaľ ide o dovolanie odporkyne 2/, je potrebné uviesť, že spolu s odporcom 1/ bola Okresným súdom Bratislava I vyzvaná (viď uznesenie tohto súdu zo 16. mája 2014 č.k. 17 C 44/2009-213), aby v lehote 10 dní predložila súdu plnú moc udelenú niektorému z advokátov pre účely jej zastúpenia v dovolacom konaní; súčasne bola poučená v zmysle § 30 O.s.p. Uvedené rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo odporkyni 2/ doručené do vlastných rúk 26. mája 2014, odporkyňa 2/ ale na výzvu súdu nereagovala, v dôsledku čoho aj po výzve a poučení súdu zostala - na rozdiel od odporcu 1/ - v dovolacom konaní nezastúpená advokátom.

V zmysle § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p. dovolateľ musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná. Toto ustanovenie zakotvuje osobitnú podmienku dovolacieho konania, ktorej nedostatok je odstrániteľný, avšak len za súčinnosti dovolateľa; dovolací súd je pritom povinný skúmať (preverovať), či táto podmienka je splnená.

V dôsledku absencie súčinnosti odporkyne 2/ pri odstraňovaní nedostatku uvedenej osobitnej podmienky dovolacieho konania, musel najvyšší súd konanie o jej dovolaní zastaviť (§ 243c O.s.p. v spojení s § 241 ods. 1 O.s.p. a § 104 ods. 2 O.s.p.).

O trovách dovolacieho konania vo vzťahu k odporkyni 2/ bolo rozhodnuté podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 146 ods. 2 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

3. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.